
ionuț chiva
instituția moartă
a poștei

ionuț chiva
instituția moartă
a poștei

ionuţ chiva

instituţia moartă a poştei

prefaţă de Cosmin Ciotloş

casa de pariuri literare

2011

seria Poezie | colecţia Prezent

www.cdpl.ro
editura@cdpl.ro
tel.: 021.2607596; 0741.587259; 0726.407349
ISBN eBOOK: 978-606-92741-7-0

editor: Cristian Cosma (un cristian)
producţie: Victor Jalbă-Şoimaru

elefant.ro

ionuţ chiva
născut 1978
făcut liceu arhitectură
făcut facultate litere
publicat roman picar interesant 69 – 2004, Editura Polirom
lucrat corector la ziar, apoi ziarist, în prezent traducător
plecat decembrie 2009
publicat volum poezii cronologic interesant instituţia moartă a poştei – 2011, Editura Casa de pariuri literare
plăcut animalele, cîinii
plăcut ţări terminale, belgia

Cum stau lucrurile

Cum stau lucrurile urma să se numească, prin 2005, cel de-al doilea roman al lui Ionuţ Chiva. Între timp, acesta a abandonat ideea. Era cît pe ce să abandoneze şi scrisul. (Cum declara el însuşi într-un interviu de pe site-ul ziarului *Cotidianul*[1].) Dacă înţeleg bine, în favoarea contemplaţiei. Fără gargară. Simplu: e preferabil să citeşti, să te plimbi, să-ţi aduci aminte, să bei înainte de culcare o bere. Să te trezeşti apoi dimineaţa şi să te uiţi pe geam.

Omul Ionuţ Chiva e un literat fără ambiţii. Adică unul autentic. Nu ţine să publice. Nu ţine să aibă succes. La *69*, romanul său de debut, a lucrat, dacă e să-l credem, patru ani. Cînd l-a terminat, tocmai se lansa, la Editura Polirom, o colecţie dedicată tinerilor. A prins trenul. Se considera pe atunci prozator pînă-n măduvă. Poezia o găsea suspectă. Ca limbaj. Ca funcţie socială. Ca orice. (Altminteri, o comenta nemaipomenit în cenaclul condus de Mircea Martin.) S-o facă alţii, nu el!

De aceea, un volum de versuri semnat de Chiva e chiar o surpriză.

Nu un volum oarecare, însă. Căci Ionuţ Chiva nu scrie poezie cum se scrie poezia. Tipologic, e greu să-l apropii de cineva. Fracturist nu e. (Deşi a fost.) Minimalist nu e. (Deşi minimaliştii îl curtează.) Neoexpresionist, nici atît. (Deşi ar fi o glumă bună.) De la titlu începînd, *instituţia moartă a poştei*, el se singularizează. Dar în continuare fără orgolii.

Într-un fel, poemele de aici exprimă exact ritualurile contemplative despre care vorbeam mai sus. Nici un pic de morgă de la un capăt la altul al cărţii. Nimic clişat. (Nici măcar acele stereotipii necesare, pe care criticii literari şi le iau ca repere.) Unele pasaje emană, într-adevăr, lirism. Dar îl emană, nu-l construiesc. Nu-l storc din piatră seacă.

De pildă, *vara peroni* e o lungă *tristitia* editorială:

„mie îmi apăruse cartea (îmi dorisem asta aşa de tare îmi făcusem atîtea scenarii)
cred că vorbeam foarte multă literatură

pe atunci
tatăl meu acceptase că nu mai are loc de vorbit în casă
eu şi fratele meu preluaserăm frîiele eu
visam foarte realist şi-mi ziceam că n-am încă tot
între timp mă culcam dimineaţa şi la cinci începeau telefoanele

şi de unde atîta lume şi cine sînt eu. trei din cinci se terminau într-o casă
două din cinci scoteau hormonii şi te făceau să te simţi neinvitat
una din 2 lucra pe atîta singurătate că umblai cinci ore vorbind despre cărţi
şi visînd că de-acum te va iubi cineva şi pe tine”

În materie de emoţii, Ionuţ Chiva nu e sofisticat. Pe primul loc e nostalgia. Cele mai multe imagini se referă la episoade de demult. Uşor fanate. În orice caz, nu destul de recente cît să se preteze reportajului. E motivul pentru care nu m-aş grăbi să vorbesc despre o poezie narativă. E vorba de scene care scapă memoriei. Şi, implicit, controlului.

Ambiguitatea, la Chiva, reprezintă un efect al acestei imprecizii. Care e, de obicei, culturală. Într-un rînd, se justifică un titlu, care ar veni:

„de la o poezie de caius dobrescu, «o femeie tînără vorbeşte», cred, pe care nu am citit-o dar o povesteşte în «modernitatea ultimă» şi aşa cum o povesteşte pare ok. ”

În altă parte, dăm peste o încercare de rezumat:

„ (într-un roman prost şi plictisitor de ph. roth există o scenă superbă în care doi bărbaţi mai batrîni stau pe verandă într-o seară greţoasă de vară la bustul gol şi beau nu ştiu ce după care pun nu ştiu ce piesă şi dansează. unul din ei avea orgoliul superrănit şi cu celălalt nu mai ştiu ce era, cred că era doar naratorul la 1-a care trebuie să pună în valoare personajul cu orgoliul superrănit)”

Citatele au un statut special. Sînt, de obicei, primele care ies din scenă. Rămîne doar povestea lor. Şi aceea, destul de diluată. În *69* apărea pe post de refren cunoscutul vers al lui Mallarmé, din *Brise marine*:

„La chair est triste, hélas! et j'ai lu tous les livres. ”

Era un roman. Chiva îşi permitea să fie exact. Să epateze puţin. Aici, în schimb, în *instituţia moartă a poştei*, exigenţele sînt altele. Cînd memoria nu dă, ea singură, rateuri, e dereglată cu bună ştiinţă. Unul din cele mai frumoase poeme din carte se numeşte *carne tristă, dragoste porno*.

Deja s-a înţeles, cred, că nu-i numai delicateţe în volumul acesta. E şi mult cinism. (Nu autoironie, autoironia sună compromiţător.) Doar cinism. Distincţia mi se pare obligatorie.

Un poem ca *munca* o ilustrează mai clar decît aş putea-o explica eu:

„m-au tratat prost au
făcut din mine jumătate de om. am
muncit şi degeaba. simt
aşa un plictis şi o scîrbă
pentru că n-am întîlnit încă pe
cineva care să nu vorbească despre
sine la modul romantic.
pentru că toţi sînt fake şi din
asta nu se poate ieşi. nimeni
nu ar spune despre sine
că e ca trei colege de muncă
venite de la ţară
care se duc în bar şi cînd cer de băut
îşi scot portofelele şi rîzînd întruna
încep o discuţie despre cine a plătit
la film şi cum ea are de dat acolo pentru ea"

O definiţie a sufletului ca ţoapă. (Mai sînt şi altele, de acelaşi calibru. V-o recomand pe aceea din *o, suflet al meu*.)

Sigur că da. Dar şi o, pardon, artă poetică aproape fără cusur.

Întrebarea e în ce măsură Ionuţ Chiva îi respectă principiile. În totalitate. Sinceritatea lui e descurajantă. Atmosfera, însă, e magnetică. Nu ştiu ce şi-a propus Chiva cu această *instituţie moartă a poştei*. Dar e clar că a reuşit să dea o carte de prim nivel.

Aşa stau lucrurile.

Cosmin Ciotloş

1. „Nu văd ce s-ar putea întîmpla care să mă facă să-mi placă să mai scriu o carte întreagă. Mai scriu doar cînd lipsa asta devine foarte dureroasă”, interviu realizat de Adriana Gheorghe, http: //old. cotidianul. ro, 7 februarie 2010.

unter den linden

ce am vrut noi,
noaptea în troleele cu becuri verzi
legănîndu-se bete printre maluri de zăpadă jegoasă,
am vrut să dansăm singuri şi să ne facem scandalul.
dar ne-au prins cu băutură de-afară şi
ne-au dat afară.

aplecaţi greu peste farfurie în bucătărie
cu nasul în sos cu mîinile înroşite
ce am vrut noi
ştiam că o să vină odată
pînă la urmă n-am aşteptat decît toată viaţa.

şi o să vină o să vină
spun ciocanele în fabrică spune nebuna spitalului
vreţi sarea pămîntului şi n-aţi
aşteptat decît toată viaţa.
verzi în costumele noastre de mort degeaba
îi spunem că ce am vrut noi
am vrut să avem o viaţă frumoasă şi
(„în finişul ei n-a fost frumoasă”)

şi o să vină o să vină
unter den linden den linden
spun clopoţeii senili ai memoriei
dar noi, îi spunem sfîntului nostru,
cel al nervilor rupţi de duminică seara,

ce am vrut noi am vrut paşaport
şi un loc pe plajă unde să-ntindem prosopul.
şi n-aţi aşteptat decît toată viaţa.
unter den linden
den linden
clopoţeii senili ai memoriei.

apuka

ştiu şi ştiu şi ştiu
că nimic de la tine şi ştiu că, mă rog,
nu am fost acolo
ştiu că nimic de la tine
mi-e dor, te visez, am ajuns să ştiu şi ştiu şi ştiu
să fiu un bou care trage
vîrsta, redundanţele, supersuferinţele care nu există pentru că munceşti
şi cînd nu munceşti bei bere cu adi sau mai mult singur
bei lapte negru
inconsecvenţele, băutura, şi nu ai ce-i face – vorbeşte şi bagă şi bagă
şi bagă
pentru că nimic n-a fost bine, tata, nimic n-a fost cum am vrut noi
n-au fost uniformele sau au fost
dar acum
viaţa-i o stea satanică de iubire nemăsurată, în şase colţuri
(eszter judit ovidiu ruxandra ciprian adrian),
e luptă de clasă
e gin tonic poziţii asumate, într-un cuvînt – atitudine
o să vină iarna, tata, şi eu tot n-o să am timp, e greu,
dar ţie ţi-e cald acolo, iată, am ajuns şi la asta: tu eşti de ceva timp, acum,
chimie
şi eu te fac
mi-e greu să adorm uneori, alteori te visez şi-mi pare foarte rău
şi tu eşti mort ai murit
muriseşi.

. . .

scîrba se mulează pe faţa mea

pe măsură ce timpul trece.

şi timpul trece.

merg seara pe stradă n-am făcut nimic dar în capul meu cele mai multe lucruri sînt eroice

umbra mea cum merg seara e mai frumoasă decît david bowie dar sufletul meu e o peşteră plictisitoare

în care nu vezi (cînd mergi în excursie şi-ţi place o fată din clasă şi eşti complexat de un băiat) în care nu vezi nimic.

am anumite expresii faciale care nu vin de la mine.

e scîrba.

ea e de sulf şi creşte geometric cumva dar random (pe măsura ce timpul trece. şi trece.)

şi eu nu mai sînt eu.

şi nu-mi poţi face nimic dacă nu ajungi la miezul tare

al armăturii de obiceiuri şi gîndire leneşă

nu-mi poţi face nimic dacă nu ajungi

la inima mea de adolescent care citea noaptea şi fuma o ţigară la 2 ore

şi se uita de pe balcon la stele.

metalice. ele.

carne tristă, dragoste porno

am vorbit mult eu şi cu tine
dar niciodată, nici măcar din greşeală
dragoste porno dragoste porno

de cele mai multe ori ce am spus
era adecvat situaţiei
dar nici pe colţul gurii
nici măcar nici din greşeală
nici la film nici la petreceri şi

te caut goală pe google şi nu te găsesc
te caut pe you tube şi nu eşti

într-un film creşteam în provincie şi
toţi intrau la facultate – însă noi nu.
niciodată, noi nu.
oraşul din provincie
în care creşteam era industrial şi biblioteca lui era săracă.
citeam cioran şi toţi intraseră la facultate
şi noi nu.
oraşul avea un bar în care mereu erau rockişti
care ne făceau mereu băutura.
şi alteori în pădure
şi era toamnă tîrziu (reţine, ei intraseră la facultate),
ce să faci la patru după-amiaza,
mari lumînări albe mestecenii fumul din frunze
vîntul prin sălcii

cadavrul de nerecunoscut al unei fetiţe
şi toată scena provinciei.

alt film cu noi era „duminică la ora şase”

în marele oraş însă am vorbit tot
am citit aceleaşi cărţi şi
cinemateca marelui oraş şi cluburile alternative dar niciodată nici din greşeală
nici măcar

ce să fac eu cu toate astea acum? ce să fac cu noir desir cu filmele mute cu ultimul tangou la paris cu subcultura care îşi urlă talentul în mine şi nu mai am ce să-i fac treaba ei ce să fac cu valul asiatic cu elvira popescu cînd niciodată nici măcar din greşeală ce să fac cu dakino

cînd deloc niciodată şi – îngrozitor –
mă gîndesc că cineva undeva plăteşte
toate astea: mistificarea persoanei zilele degeaba
paginile mai puţin reuşite ale marilor scriitori
uscăciunea muzica proastă lipsa de educaţie
diferitele neajunsuri bruscările şi
ce mai urmează şi ce mai urmează după aia.

o pisică albă mă place

însă eu.

o pisică îşi dă cu labele peste cap închide puţin ochii

se răstoarnă eu sînt alergic o pisică nu-şi dă seama

că n-am treabă cu ea o pisică lucrează la mine ca proasta în timp ce eu am

altceva de făcut

o pisică se freacă de piciorul meu cînd sînt în vizită

o pisică-i obscenă îşi face de cap eu lucrez

ea îşi lasă urechile pe spate şi sare eu lucrez un cîine şoricar mă linge pe barbă eu lucrez şi

concluziile despre viaţă.

copiii mă plac însă eu. prietenii „ce să facă şi ei”. un viţel sare pe picioare ca şi cum n-ar şti ce să facă cu ele o pisică tigrată se poartă cu mine ca şi cum ar fi cîine eu lucrez. frica de ziua de mîine lucrează

eu mă tem de ea şi lucrez. frica de boala mea

sau a apropiaţilor mei lucrează cînd eu lucrez.

un şobolan mic se mişcă întruna

un cîine galben trece pe stradă şi se întoarce

un şobolan mare se mişcă prea greu cînd lucrez

şi prietenii ce să facă şi ei şi de ce sînge de ce

te gîndeşti aşa cînd o femelă castrată de maidanez e îngrozitor de ruptă după mine şi eu lucrez.

am în bibliotecă o grămadă de cărţi scrise foarte frumos

nu-s chiar aşa multe cred că de fapt sînt puţine

mă tot întîlnesc cu lucruri în care nu cred

un căluţ îşi bagă botul sub braţul meu. sînt la ţară. un cîine latră o vacă muge

vara peroni

în bucureşti vara e ceva ce nu vrei neapărat
dar în bucureşti în 2 mii patru
pierdusem rodul şcolii şi-mi apăruse cartea în 2004 vara umblam
la muzeu nimic n-a mai fost ca atunci mi-e şi greu
îmi plăcea eram „liniştit” la muzeu era cel mai răcoare
acolo răzvan nu mă asculta, ci se uita după femei
claudiu nu mă asculta, ci se uita după femei
bogdan, şi, în definitiv, nimeni nu mă asculta ci se uita după femei

nu mai ştiu de unde aveam bani
eu n-aveam
claudiu nu prea
răzvan era singurul care muncea şi cine
munceşte greşeşte şi plăteşte
dacă stau să mă gîndesc cam glume de astea puteam rula lejer
pe atunci.
pe atunci aveam relaţii intense şi soft pentru că nu aveam de fapt nimic
în comun. şi eu nu vroiam să avem ceva în comun. vorbeam foarte mult în abstract pe atunci. în vara peroni n-am citit nici o carte.
am împrumutat 2 una de la claudiu şi una de la bădiţa
şi le-am pierdut în noaptea aia. mi-am cerut mii de scuze dar probabil că tot le pare rău. poate că erau cărţi frumoase. acum şi mie îmi pare rău.

în vara peroni nu ştiu cum se face dar ne vedeam la 2 zile
şi ne făceam muci dar nu era rău nu vomitam în vara
peroni bădiţa nu se supăra că i-am pierdut cartea
se supăra că am uitat că ne-am dat întîlnire era ceva
nu ştiu cum să zic de parcă nimeni n-avea treabă

mie îmi apăruse cartea (îmi dorisem asta aşa de tare îmi făcusem atîtea scenarii)
cred că vorbeam foarte multă literatură
pe atunci
tatăl meu acceptase că nu mai are loc de vorbit în casă
eu şi fratele meu preluaserăm frîiele eu
visam foarte realist şi-mi ziceam că n-am încă tot
între timp mă culcam dimineaţa şi la cinci începeau telefoanele

şi de unde atîta lume şi cine sînt eu. trei din cinci se terminau într-o casă
două din cinci scoteau hormonii şi te făceau să te simţi neinvitat
una din 2 lucra pe atîta singurătate că umblai cinci ore vorbind despre cărţi
şi visînd că de-acum te va iubi cineva şi pe tine J. de pe la jumătate
vara peroni a lucrat la fel (cămaşa ta filmul acela motoare răzvan claudiu bogdan mitoş)
şi apoi a accelerat şi lucrurile au fost şi mai frumoase şi
mai lejere şi mai aiurea

la sfîrşitul verii am cunoscut-o pe iubita mea cu care citeam suplimentul ziarului ziua
un an după aia a murit tatăl meu
claudiu răzvan şi bogdan sînt vara peroni
cred foarte tare ca n-o să mai fie niciodată la fel
s-a dus dracu de disponibilitate

instituţia moartă a poştei

adu-ţi aminte vine piticul

vezi cum mergi zice pisicul negru care a intrat în scară şi care e prost pentru că urcă etaj după etaj dar şi tu urci etaj după etaj şi eşti frica lui şi el urcă disperat şi tu urci pentru că stai la patru şi el urcă şi se ascunde după o plantă din hol şi tu te prefaci că nu-l vezi te uiţi în altă direcţie dar el tot se sperie pentru că e prost şi mai urcă un etaj şi de-acum ţi-e frică ţie pentru că îşi bagă capul printre gratiile de la balustradă şi nu eşti nici tu născut ieri ai mai auzit de animale nebune adu-ţi aminte vine piticul în momente nepotrivite

mai ştii întîiul cîntec comunist?

adu-ţi aminte cît de rău mirosea poate e bine să începem cu asta încearcă şi gîndeşte-te cît de rău mirosea o sală de clasă şase-şapte ore uneori şase şi alteori şapte pe zi cred că e bine să începem cu asta adu-ţi aminte jocurile sportive din curtea şcolii şi pe urmă adu-ţi aminte că nu era aşa de rău apoi adu-ţi aminte ultraviolenţa şi cît de rău

puteaţi să vă îmbrăcaţi.

timpul n-a fost atunci o temă care să te prindă. tu erai cu moartea disperarea sinuciderea solitudinea angoasa moartea solitudinea nietzsche disperarea ăsta era meciul tu pentru că din tot liceul din toată clădirea aia de trei etaje tu erai cel mai deştept cine dracu să fie mai deştept.

adu-ţi aminte poate era mai bine să începem cu asta cum e dimineaţa după o mare petrecere cînd toată lumea în afară de baieţii tăi a plecat acasă.

adu-ţi aminte nu cum e la cinci, cum e la 11 – mai ales dacă ziua de naştere a fost a unei balanţe cum e la 11 cînd vine toamna sau a venit. cum merge atunci maşina cum are şi tache ceva de zis cum e mai puţin important ce a fost ce contează sînt ca şi la fotbal analizele de după.

timpul n-a fost o temă care să te prindă. tu mai mult cu imposibilitatea comunicării şi cu moartea tu cu filosofiile viscerale.

adu-ţi aminte că valoarea unei relaţii erotice e mai puternică atunci cînd e „împotriva tuturor”. că s-ar putea să fie singura ei valoare. că imaginarul lucra arzător. *adu-ţi aminte că băieţii fac compromisuri uriaşe la vîrsta aia cu sufletul lor.*

mai ştii întîiul cîntec comunist?

adu-ţi aminte nu te căca pe tine adu-ţi aminte preferinţa pentru umane gîndeşte bosa pentru limbi adu-ţi aminte viaţa grea de acasă gîndeşte mediul social întreabă-te ultraviolenţa telefoanele lungi pe wc şi uşa întredeschisă din cauza firului ce e cu tine n-o mai freca aiurea gîndeşte vodca mai ieftină decît cola cînd acasă e greu adu-ţi aminte de imaginarul lucrînd arzător nu gîndi rău gîndeşte feeric „mai termină-te” du-te la munte gîndeşte-te puţin adu-ţi aminte

că alţii au cîntat la vioară alţii la pian alţii cu filosofiile viscerale alţii la vioară şi cu filosofiile alţii ca tine alţii la pian

. . .

e doar o seară greţoasă de vară
m-am tuns singur şi zici că nu e rău
e o seară greţoasă de vară plouă nu plouă e teribil
a trecut vacanţa şcolară
mi-e nasol să te văd aşa arăţi rău

dă-mi o băutură foarte tare
dă-mi ceva tare
arăţi aşa rău după vacanţa şcolară

de parcă în fine

înainte să adorm animale
înainte să mă bag unde nu trebuie
animale

(cine ar putea sta cu mine în asta)

e doar o seara greţoasă de vară un concert ieftin o bere la pet
stă să plouă dar nu plouă
e doar educaţie

iubeşte-mă

(e doar pedagogie)

e doar o seară greţoasă de vară totul pare atît de uşor
poate că

e rău îţi zic e foarte rău

românia-olanda, o seară cu ciprian

după fluierul final judit s-a dus la culcare

şi i-a lăsat pe băieţi. cojile de seminţe şi

sticlele goale le-am dus românia pierduse cu asta n-aveam ce face. am mai deschis o bere.

înainte să duc la gunoi cojile sticlele apoi

cojile sticlele m-am uitat la ciprian ciprian s-a uitat la mine el era la bustul gol eu eram la bustul gol

tot mai multe fire de păr poate că nu an după an dar pe-acolo după care am mai deschis o bere.

cînd tot ce vroiam era să-l întreb ce crede el

că nu merge cu mine. apoi mi-am aprins o ţigară.

afară

era o seară greţoasă de vară furnalul pe care ciprian îl vedea pentru că eu stăteam la fereastră nu muncea nimic. m-am uitat la el şi

i-am zis „la ce meci te-am invitat şi eu bă ciprian” cînd tot ce vroiam să-l întreb era ce crede el că nu merge cu mine. după care

şi-a aprins o ţigară. ventilatorul îmi dădea fumul în ochi

şi afară se auzeau sporadic claxoane (între timp adi îmi dădea mesaje pe care nu le-am auzit dacă ieşim la universitate).

am atins uşor subiecte care ţin de „marasmul”

cînd eu sînt pînă-n gît de „marasmul”

vreo cinci minute am vorbit de invidia colegială.

după aia mi-am aprins o ţigară.

ciprian se uita pe pereţi eu fumam ciprian număra steaguri.

(într-un roman prost şi plictisitor de ph. roth există o scenă superbă în care doi bărbaţi mai bătrîni stau pe verandă într-o seară greţoasă de vară la bustul gol şi beau nu ştiu ce după care pun nu ştiu ce piesă şi dansează. unul din ei avea orgoliul superrănit şi cu celălalt nu mai ştiu ce era, cred că era doar naratorul la 1-a care trebuie să pună în valoare personajul cu orgoliul superrănit)

am mai vorbit o vreme despre spionajul industrial cînd tot

ce vroiam era să-l întreb ce crede el că aş putea face. lampa cu halogen dădea o lumina albastră.

în timpul ăsta adi se culcase probabil şi noi mai scosesem o bere. am făcut puţin mişto de ciprian după care am atins iar „marasmul”, cînd „marasmul” ştiţi bine.

aş fi vrut probabil să-l întreb de ce se preface că nu ştie că am cumpărat bere şi mai cumpără şi el bere. poate să-l întreb ce pot face sau să-l rog să-mi dea poze pe care nu le am cu familia grunge.

după care am chemat un taxi. l-am condus pînă la uşă m-am uitat pe geam

apoi m-am întors în sufragerie

sticle goale şi coji de seminţe.

mi-am aprins o ţigară şi am cules bere de pe fundul unei cutii cînd tot ce aş fi vrut era

să-i fi spus

că eu cred că pentru mine „o să înceapă peste vreo doi ani cînd o să zic mă duc să fac o baie

şi o să-mi umplu vana cu apă şi lîngă ea o să pun o sticlă de ceva ce nu beau de obicei

poate o sticlă de whisky şi o să mă închid pe dinăuntru fără să vreau să mai ies. apa o să se facă rece şi eu n-o să ies, cînd or să vină să mă ia

n-o să fiu un băiat recalcitrant. măsurile de precauţie pe care şi le-ar putea lua vor fi perfect redundante. o să coborîm toţi trei pe scări şi o să urcăm liniştiţi în maşină. ”

...

---

gura care îmi vorbeşte viaţa zice taci bă
că eşti bine eu cînd ies dimineaţa din duş şi mă duc la oglindă zic la fel
unii oameni zic stai măi, nu-i nimic
eu cînd mă simt bine zic exact la fel

alteori însă nu merge aşa

uneori viaţa grea îşi
lasă amprenta
uneori îţi vine să zici „anturajul” (alteori te uiţi
pe discovery şi de aici vin problemele, întrebările, stările uşor nefireşti)

saşa, căţeaua mea, a fost ceva rar.
în prima săptămînă de educaţie
a învăţat să sară peste trei cărţi cartonate
care-i barau prin hol drumul spre mine

odată scoasă din casă a fost un cîine deranjant de curajos.

(mi-e foarte dor de ea, îmi venea doar pînă la genunchi
şi mi-aş fi dorit un cîine mai mare)

arăta ca un ogar mai mic cît a fost pui oamenii i-au spus
pe rînd labrador lupule pincher (cînd am avut musafiri şi a avut de ales

a ales s-o muşte pe ioana baetica)

n-o să mă creadă nimeni dar avea un
simţ al dreptăţii şi încerca foarte tare să facă ordine (asta a fost destul de enervant)

faţă de mine, seara, se purta ca un setter tandru şi greţos
îşi punea capul pe genunchii mei şi ofta
după care sărea în pat unde nu avea voie

de cîte ori am bătut-o nejustificat:

cînd nu era bine acasă
cînd mi se părea că trebuie să existe totuşi ceva ordine în toate astea.
cu o zi înainte să plec prima oară de acasă.

puţin mai în vîrstă, devenise un cîine foarte fricos.
peste doi ani a murit şi poate că de fapt nu-i era frică
atît că era foarte bolnavă şi nu mai vroia să ştie de nimeni.

n-am simţit nimănui lipsa atît de fizic
(poate pentru că nu am avut cu nimeni ceva atît de bun fizic)
avea un cap foarte fin
nasul rece pînă să fie „fricoasă”
avea un stil foarte personal

îmi lipsesc aşa tare tehnicile ei de seducţie

mersul de cal pe care îl avea în pubertate

felul în care ştia să-mi spună (cînd eu eram în anul 3 de facultate şi nu mai înţelegeam nimic) că ea face ce poate.

nu v-am spus, dar pe lîngă ea o aveam şi pe mama ei (un cîine imposibil)

întîi a murit un membru al familiei

apoi repede mama ei

şi apoi foarte repede saşa. mi se întîmplă să fac scandal şi să nu dorm în camera mea.

mi se întîmplă să dorm uneori în casa prietenului meu. mi se întîmplă uneori

să nu fie nimic în neregulă. dar căţelul meu J e mereu lîngă mine (deşi n-avea voie în pat ea a dormit desigur în pat)

mă mănîncă nasul din senin ca atunci cînd dădea din urechi şi-mi atingea nasul

îi simt mirosul de pui uneori şi alteori de căţel mai bătrîn

am 29 de ani şi nimic nu-mi lipseşte mai mult decît saşa

care s-a născut cînd eu nu intrasem la facultate şi

a fost ce putea fi mai bun pentru mine.

lucruri care ţin de decalajul de vîrstă şi de un autism şi o retardare şi lucruri care nu ţin de asta

ştiu că mă simt prost ştiu, o, cît de bine se vede
dar şi înainte mă simţeam aşa de prost
şi, o, ce prieten erai
şi cum nu se vedea.

despre ce e vorba în toate astea?

creşterea presupune înstrăinare? (asta stau la malul mării şi mă întreb)
discuţia pe care o propun e de fapt:
foloseşte cuiva acest sacrificiu?

vorbesc ca o femeie îndrăgostită (evident că realizez, sînt foarte deştept).
ce se putea atunci şi acum nu se poate, e iremediabil?

au înflorit liliecii şi s-au trecut au căzut frunzele din copaci
ştiu că există diferenţe culturale între noi
dar un telefon un mess nu costă mult.

sînt prietenii din tinereţe „cele mai adînci răni"?

cu nimeni n-am rulat glumele mai bine
cu nimeni trece orele şi nu ştii
cu nimeni n-am comentat filme
cum am comentat cu
tine
ştiu, şi mie mi-e rău să fac asta. ştiu înaintea ta cu o secundă
tot ce ai putea să zici
cînd asta stau eu la malul mării şi mă întreb:
e vorba de vîrstă? e vorba de lărgirea cercurilor sociale?
e vorba de jenă? de o anumită condescendenţă?
aşa merg lucrurile? inteligenţa noastră afectivă s-a împiedicat
şi a rămas puţin mai în spate?

asta stau la malul mării şi mă întreb despre maturitate.

o femeie vorbeşte în bucătărie

de la o poezie de caius dobrescu, „o femeie tînără vorbeşte”, cred, pe care nu am citit-o dar o povesteşte în „modernitatea ultimă” şi aşa cum o povesteşte pare ok.

ai lucrat mult azi stai lîngă mine
bei o bere stai prost pe taburetul ăsta te doare spatele
ştiu prea mult din problemele tale fizice
ştiu şi de problema cu digestia
prea mult tu crezi mereu în discreţia raporturilor
dar apartamentul nostru e unul normal.

tu nu ştii
dar eu rîd de tine mereu
e ceva ce nu pot să-ţi explic doar că îmi vine
cînd ieşim şi ai băut prea mult şi ţi se pare că
am băut prea mult şi spui autoritar „mergem? ” îmi vine să rîd.

să nu crezi că nu te mai iubesc sau ceva. te îmbraci uneori
în aşa fel că aduci a un băiat. nu vreau să crezi că vreau să
zic că-mi plăceai mai mult cînd erai aşa un băiat. sînt lucruri diferite astea.
(îţi spun doar că atunci ajungeam în situaţii mult mai ridicole
pe care tu le luai cu un calm fermecător. astăzi totul ţi se pare ridicol.)

îmi vine să rîd mai ales cînd văd cîtă frică îţi e
că-s nebună. ce te faci tu atunci, ursuleţule? ce te faci tu atunci?

te iubesc mult. aş intra în foc pentru tine.
dar nu-i nevoie şi asta mă face să rîd. nu te îmbufna
nu rîd de tine rîd şi eu aşa…

deseori faci ca o femeie care nu ştie ce vrea
dar asta e ceva ok nici mie nu mi-ar plăcea să ai planuri
te trezesc dimineaţa şi te sperii trebuie să am grijă să nu mă loveşti
nu te îmbufna nu rîd de tine doar că împrumuţi aşa de firesc nişte poze

felul în care te bagi în faţa maşinii pe trecere
lucruri de astea care ţin şi nu ţin de tine
relaţia ta ciudată cu căţeaua aia care a făcut pui şi i-a luat cineva
nu-i de rîs doar că-mi vine să rîd

tot ce faci mă face să rîd
am eu un simţ mai aşa al umorului? nu te întreb zic şi eu…
te iubesc foarte mult îmi place să te văd beat chiar dacă ţie asta nu-ţi place
îmi plac cochetăriile tale mă faci deseori să rîd.

. . .

---

e lucrul ăsta bun şi fără speranţă care mi se întîmplă
şi despre care nu vreau să-ţi spun
e norocul meu chior care îmi dă uneori telefon
ca să nu uit că stăm în acelaşi oraş.

e chestia asta preadolescentă şi hazlie foc
un fel de bravură romantică cu probleme reale şi false
cîte un prieten de suflet şi încurcături mici stratageme
confesiuni la grămadă şi „obraji în flăcări”
despre care nu vreau să-ţi spun.

e http: //www. youtube. com/watch? v=grsS3XrFYO0[2]

e că s-au aşezat lucrurile în jurul meu
şi fac ca înainte de liceu cu singura diferenţă
că mă tem să nu mai am timp
(se întîmplă atîtea lucruri în lume)

2· Michel Houellebecq, *Playa Bianca*

cum dormi tu

mă gîndesc că poate atunci cînd eu mănînc din oală încercînd să nu dau pe jos
după care mai fumez o ţigară şi mă bag în pat
tu mai eşti încă trează şi învîrţi în cap lucruri de-ale tale.
dacă nu adorm imediat m-am învăţat să ştiu că probabil n-o să mai adorm un timp
dacă adorm visez că particip la o conflagraţie mondială gen
şi mă aleg cu răni foarte ciudate pentru ce înseamnă corpul uman.

tu probabil că eşti pe alte faze şi poate că totuşi
măcar fizic vorbind faci la fel ca mine cînd visezi rău
poate că îţi întinzi şi tu piciorul drept pe diagonală cumva
şi cînd eu visez conflagraţii şi tu chestii de-ale tale
poate că-ţi sare şi ţie piciorul aşa cum îmi face al meu
sau poate că asta e doar o prostie.

probabil pentru tine e cum mi s-a mai întîmplat şi mie uneori
cazi terminată ca-n filme şi visezi chestii de-ale tale

soarele palid al belgiei

şi vreau să-mi pui mîna pe cap
dracu ştie ce mai e şi cu mine
să mă urci în maşină şi să mergi repede repede
curbe strînse şi largi twin peaks forest

dracu ştie ce vreau

(lumină)

e doar că am înăuntru o fabrică ruginită care merge are utilaje ruginite care scîrţîie dar îşi fac treaba

să-mi lipesc capul de geam
să fie un moment în care pe geam se vede ceva care se cuplează bine cu o piesă

dracu ştie ce mă mai ia

doar că uneori cineva urcă aiurea volumul
nu-i rău e violent e bocancul din piept
(care îşi face treaba)
în fine există lucruri din care înveţi şi lucruri din care nu.

vreau să opreşti la benzinărie ca să
cumperi bunuri vreau să te văd cum intri şi ieşi

(„you drive too fast/can you pls shut up/ i’ll call the police/if u don’t stop”)

dracu ştie ce vreau

poate să mă aduci înapoi noaptea
pe drumuri înguste
poate să văd întîi maşina poliţiei şi abia după aia
ca o surpriză o maşină albastră răsturnată făcută praf

poate lumină

„heaven knows what I want”

„you re afraid u say for the coming day u r not that handsome anyway”

doar că cineva a urcat volumul
şi sculele cum ştim toţi mai şi crapă
dracu ştie ce vreau
să mă aduci înapoi noaptea pe drumuri înguste
de departe să văd luminile lux
poate nişte bere poate ceva de băut

(am în piept un muncitor abătut dracu să-l ia
dă-l în mă-sa)

şi apoi poate ceva puţin psihotic poate nu

(nu mă opresc am lucruri de precizat)

„u drive too fast can u pls shut up i'l call da police if u don't stop u r afraid u say 4 the comin day
u r not that handsome an'way"

s-ar putea să vreau să am mereu hanoracul meu roşu şi fîşul meu gri

(încă puţin, e vorba de a fi exact)

şi poate oricum nu contează
există lucruri care permit o concluzie şi lucruri
care nu.

(taci dracu sugi pula s-o fut pe mă-ta mă piş pe tine să-ţi dau la muie metal şifonat pe metal şifonat roţi învîrtindu-se aiurea soarele palid al belgiei o sîmbătă liniştită taci dracu sugipulas ofutpemă tamăpişpetinesă ţidaulamuie în fine în fine).

nu pot să dorm, noaptea…

nu pot să dorm, noaptea
mă gîndesc la walt whitman la jack kerouac
mănuşi pierdute în tinereţe

deschid fereastra
mă gîndesc la oameni mai aproape de mine
psihotice lucruri

mă gîndesc la america
tind să fiu apodictic like
„omul mai mult decît suferinţă dezordine şi frică nu pupă”

noaptea îşi vede de treaba ei
conservă lucruri şi apoi le dă verde
mai curăţă prin casă mai face ceva de mîncare

eu nu pot să dorm, noaptea
mă gîndesc la walt whitman la jack kerouac
la oameni mai apropiaţi, la america…

hotel astoria

plouă mereu nu ştiu ce au ăştia cu mine
de trei zile autostradă trei zile de depăşiri
decoruri asemănătoare camere de hotel şi ploaie ploaie în duşmănie
trei zile de întuneric şi faruri în ploaie

e dimineaţă (?)

încerc să-mi deschid ochii parcă-s în război
sînt foarte obosit,
nu ştiu, eu încerc oricum.
din pat, mă uit pe geam. afară plouă.

sînt singur în hotel astoria (?)

sînt expus (mi-a luat banii mi-a luat hainele tot şi acum bagă 180)?

sînt mîncat (?)

mi-e frică (?)

nu mi-e am căşti
şi în loc de frică mă gîndesc
că plictiseala memoria şi nervii

sînt, toate, instrumente ale terorii

lonelyness – such a sad affair

sînt singur în hotel astoria mi-a luat banii hainele tot
e aşa de sexi ziua asta

am căştile mele şi mă gîndesc că
plictiseala memoria şi nervii
sînt like toate instrumente ale terorii
îmi chem cîinii (toţii cîinii pe care i-am
avut, pe amîndoi îi chem)

sînt trist.
sînt genul de băiat care-ţi mănîncă ficaţii
sînt băiatul care te face să nu mai vrei

i’m not wild i’m
decent & twisted
afară plouă.

cîinii mei scheaună de singurătate.

lonelyness – such a sad affair

îmi aprind o ţigară (mi-a luat banii hainele tot
şi acum bagă 180) e aşa de sexi

cîinii mei se dau în spectacol.

din pat, mă uit pe geam
o femeie blondă îşi duce copilul la şcoală
sau îl aduce de la şcoală dracu mai ştie
ce mă fute pe mine eu am căştile mele
în rest mi-a luat banii hainele tot şi acum 180

lonelyness – such a sad affair

cîinii mei se tîrăsc pe burtă de frică

i’m not gay i’m
naturalbornkilla
i’m not wild i’m
în fine

nu mi-e frică
sînt doar trist în hotel astoria
i’m not wild i’m
just very extremely sad

cîinii mei se muşcă singuri de labe
pradă unei anumite panici pradă unei chestii mai viscerale aşa
cîinii mei se umplu de sînge

afară plouă.
eu îmi aprind o ţigară.
sînt genul de băiat –
sînt băiatul care te face să nu mai vrei.

sînt mîncat în hotel astoria (?)

mi-e frică (?)

nu mi-e,
cîinii mei se muşcă singuri şi scheaună
pradă unei chestii teribile
bănuiesc că-i groaznic pentru ei săracii
cîinii mei au atins vîrsta la care trebuie să tragi o concluzie.

lonelyness – such a sad affair

tot plouă.
acum pot spune cu siguranţă că se înserează.
aud oameni vorbind după uşă bănuiesc
că se încurajează să intre cu forţa.
cîinii mei nu mai scheaună

tac într-o baltă de sînge
sînt trist în hotel astoria
mi-a luat bani haine tot 180
120 70
35
0 34 70 120 180 0.

o, suflet al meu,

o, suflet al meu,
ce te roade despre ce vrei să cînţi cu sunete dezarticulate?
ce te fute noaptea cînd adorm

mizantropia şi celelalte reflexe culturale care ne caracterizează?
despre ce încerci să spui tu ceva
şi tot ce aud sînt doar scîncete?

vorbeşte frumoaso, amărîto, care-i problema ta
de ce activezi bocancul din piept aiurea?
te preocupă felul în care

suferinţa inteligentă (care-i frumuseţe interioară)
devine orbitoare perfectă strălucitoare
frumuseţe a chipului? de asta îţi vine să urli atunci cînd o vezi?

asta vrei tu, o, suflet al meu?
elegii vrei tu noaptea, vaco?
(eşti o zdreanţă)

o, suflet al meu,
„se întîmplă ceva afară sau se întîmplă ceva înăuntru? ”
o, suflet al meu, mă tem că ne vom întoarce la primele lecţii, la *basics*:
1. anii (noştri) fac şi ei ce pot şi încearcă sub „un cer negru, plin de speranţă”

2. între mine şi tine, suflet al meu, e necesară disjuncţia (altfel mintea ştii şi tu)

3. concluziile (atunci cînd se pot trage) au un rost al lor relativ bine definit.

4. marea din belgia (cînd noi stăm puţin depărtaţi unul de celălalt la malul mării)

vînătă sexi metalică rece plină de sînge chiar
(ce ne costă să spunem şi asta?)
nu este un peisaj este ritm şi ritmul, o, suflet al meu…

ani mici

de parcă doar cîmp negru cît vezi
şi capete de oameni pe pari stînga-dreapta cum bate vîntul.
imagini ale micilor scenarii interioare ale micilor panici.
de parcă „make in your mouth the words that were our names”.

cînd de fapt
nu erau cîmpuri negre cît vezi era bucureşti
un oraş în care eu eram puţin mai acasă ca ei
ei veniseră parcă pe rînd unii mai repede alţii mai încet
doar ca să bem ceva şi să discutăm lucruri doar ca să în fine.

make in
your mouth
etc.

parcă mestec uneori sticlă spartă aşa cum şi ei mestecă sticlă

spartă. am vorbit mai mult zilele astea ca de sărbători na
de aia capete de pereţi în militari de aia degete muşcate
la universitate
de aia eu ca un prost număr steaguri şi îmi expun valorile –

loialitate (chiar dacă uneori înseamnă faţă de sine)
tupeu în momentele esenţiale bune intenţii (presupuse şi în cei pe

care-i cunoşti). restul e cultură.

şi astea sînt lucruri profund ale mele
aşa cum într-un fel ale mele capetele de pereţi în militari
ale mele degetele muşcate la universitate ale mele expresiile

visceralus la care nu recurgem pentru că sîntem speciali.

make in
your mouth
the words
that were

ale mele flori negre (prietenii mei mestecaţi de confuzie)
ai mei prietenii mei, o, micile lezbiuce,
ale mele discursurile lor cu un vocabular, o, atît de tehnic
a mea prostia lor a mea paranoia flori negre
care nu ştiu ce să mai facă şi pe cine să sune.

ireversibilul – al meu
motive ale trecerii timpului şi ale decăderii – ale mele toate.
vînătăi interioare capete de pereţi în militari ale mele
degete smulse-ntre dinţi la universitate ale mele
prietenii mei ai mei (flori negre mestecate de confuzie bietele

lezbiuce fluturi presaţi flori de oţel prinse pe şina tramvaiului

gîndindu-se la cine o să moară primul şi cine al doilea)

make in
your mouth
the words
that were
our names.

a mea america interioară aşa cum prietenii mei sînt ai mei
ale mele micile limbuţe retro a mea incertitudinea aşa cum şi
viziunea e tot a mea a mea paranoia cuşca e pentru mine (am vorbit mai mult de curînd sărbători na aşa se explică)
ultimele metrouri au fost mereu ale mele ale mele fricile personale aşa cum ale mele florile negre mestecate de confuzie care-s prietenii mei făcînd jocuri absurde de numere dracu să-i ia
instrumente ale terorii lezbiucele mele

o armată cu etică skateboard gata să muşte din ei cînd vrei tu
prietenii mei fluturi de oţel prinşi din greşeală pe şina tramvaiului şi tot nu le mai tace gura.

ai mei anii ăia a mea lumina bună a mea strălucirea

ale mele gîndurile a mea salvarea ale mele degetele ai mei pereţii. ale mele ţigările brichetele noaptea mişcările retro

ura acidă pentru rest am vorbit mai mult sărbători na.

don’t pull a ian curtis on me

dimineaţa a plouat la prînz plouă pe

la patru ceva mă face să mă întorc pe scaun dinspre calc nu mai plouă a ieşit puţin soarele se vede şi pe parchet. pe fereastra dreaptă se văd casele înalte de vizavi pe fereastra înclinată se vede cerul puţin albastru de parcă ar vrea să zică ceva şi nu-i iese versantul cu drumul maşini acoperişurile de aproape fumul care iese pe horn din cel mai de aproape.

dacă ai putea să vezi mai departe vezi rîul cu raţele

malul de lemn pe care merge un băiat cu fîş gri care se urcă după aia în turn după care iese pe pod deasupra rîului trece prin piaţa de la abaţie mai merge puţin pe o stradă îngustă şi intră într-un bar unde se vorbeşte mai mult în engleză.

dacă ai putea să vezi şi mai departe, la vreo două ore de mers cu maşina cu tot cu benzinării mers prin pădure şi ce mai înseamnă o anumită transparenţă a pielii o fragilitate care vine odată cu vîrsta şi experience, vezi un lac mare îngheţat între munţi metalici ca cerul de plumb, ceva ca un lighean, o maşină verde turcoaz de fapt care opreşte şi un timp nu se întîmplă nimic apoi pe uşa din stînga iese o fată cu un fîş negru lung după care o ia la fugă ia o piatră şi o aruncă ca să spargă gheaţa de pe lac (pietre sparte pe gheaţă arată că mulţi turişti au mai încercat asta). vezi un băiat cu fîş gri care îşi aprinde o ţigară în spate şi aruncă o piatră peste capul la fata aia care se întoarce şi îi spune ceva.

seara vezi o maşină verde în fine turcoaz care coboară serpentina şi la un moment dat pare ieşită

din control face puţin stînga-dreapta o frînă scurtă şi apoi merge normal pînă opreşte într-o localitate.

dacă nu te interesează asta şi vrei să auzi ce se spune ei stau la o masă şi spun don’t pull a ian curtis on me pls don t pull a ian curtis on me.

la grădina zoologică din amneville

stăteam mîncam un măr sau ceva eram într-o grădina zoologică în care mai merg eu în fiecare zi

şi vine un băiat de doişpe începea deja să se vadă că face sport avea o faţă serioasă şi ochii albaştri mi-am dat seama că e un prieten din generală

vine lîngă mine şi „ce faci”.

i-am dat şi lui din măr sau ce basculam nu mai ştiu

şi-i zic:

„coae, n-am mai pus piciorul pe minge de o mie de ani şi nici nu ştii cît aş vrea să mai iau o dată, o singură dată, un 10. tu? ”

şi-a tras nasul pe urmă a flegmat şi apoi a zis:

„frăţic, eu m-am întors acolo. ”

„văd”, i-am zis întinzîndu-i o ţigară

după care n-am mai zis nimic o vreme şi el fuma în pumn. „nu-i sănătos ce faci”, am încercat conversaţie. şi pentru că nu zicea nimic i-am zis:

„coa, practic mi se rupe. nu mai am drive. ”

după ce a stins ţigara s-a uitat la ceas şi s-a dus să înveţe la chimie. asta era în 2009. avea un ceas galben de plastic atîrnat de gît o şapcă cu plasă şi o haină căreia noi îi spuneam pe atunci păturică era o haină groasă cu romburi şi cerbi sau alte motive. începea să se însereze. cum se îndepărta, fără să ştiu sigur dacă mă aude i-am strigat:

„coitze, mi se întîmplă lucruri ciudate am probleme mai greu de explicat

văd avioane văd accidente rutiere

am în stomac o mînă de fier care noaptea mă îndoaie din somn am probleme psihice? cred

că nu cred că sînt perfect ok nu chiar ca la 12 cînd eram foarte curajos şi deschis dar ceva tot o fi rămas cred că oamenii roughly speakin se formează şi după aia asta e mare lucru nu se mai întîmplă în afară de degradare care nu e importantă ce eşti la 12 la 28 idem + informaţie.

cred că oamenii nu se schimbă. cred că oamenii vor lucruri diferite în fiecare an pentru că sînt instabili. cred că nimeni nu ştie ce vrea. şi că toţi vor un cîine.

un cîine distant cenuşiu care nu se bagă peste tine

te lasă să-i dai de mîncare şi-ţi linge mîna cînd mori. ”

• • •

---

acum plouă de rupe se face seară
şi-n creieri îmi sună inept treceţi batalioane române carpaţii.
o să stăm la fereastră poate-mi aduci ceva de băut
să aprindem toate luminile din casă
cîinele ăla unde e ce dracu face
adu-l încoace.

baroane, ce o să ne mai aducă şi toamna asta
vor fi isterii, mişcări sociale?
mă tem să nu fie isterii să bem în ultimul timp
n-aş vrea să mai contrazic pe nimeni mai repede să zic
da şi să repet ce s-a spus ca să fie sigur că nu contrazic
da, s-au scumpit toate
da, am să dau curînd la cap
da, trei mici cu muştar.

doamne, ce ploaie!
după ce mai beau o să văd ce mai zice analistul meu politic preferat
cum altfel te aştepţi să înţeleg ceva din secolul ăsta.
pfuai de capu meu nervii!

să aprindem toate luminile adu cîinele ăla
plouă şi-n creieri îmi sună inept treceţi batalioane române carpaţii

lacrimi pe ringul de dans

masă scundă neagră de lemn la
care se fac isterii masă pe care scrumiera
şi pahare cu resturi
zi tu eu nu mai ştiu
zi tu stradă tristă din berlinul de est

la treizeci şi unu de ani nu
mai ştiu (şi nu mai am încredere decît în)
ce văd cu ochii mei.

merg pe o stradă îngustă şi
din spatele casei din stînga apare la nivelul ochilor mei
un avion şi botul îi dispare imediat
după casa din dreapta după care trece şi restul.
(am văzut şi asta într-un film)

la treizeci şi unu de ani nu mai ştiu
altceva decît să narez.

mă preocupă foarte mult parcă mai mult ca niciodată
persoana mea şi în schimb nu mai pot decît să narez:
eu aştept la poştă îmi aprind o ţigară vine fata asta
şi vine vorbind – îmi scot căştile şi
a venit pe autobuz cu copiii ieşiţi de la şcoală
loa-i-ar moartea că aştia nu-s copii sînt diavoli cît au
ţipat şi s-au loat şi la bătaie era unul îmi venea să-i

dau una-n aparat că avea aparat la dinţi şi erau doi
englezi şi unul i-a zis la celălalt
look the italian guy i know him from football în fine strigă
la ăla hey italian guy i know you! şi şi ăla era şmecher
se uită la englez cu maxim dispreţ şi-i zice no you don’t know me.

după care îşi scoate căştile îşi aprinde o ţigară şi mergem.

e vineri e cinci soarele… scapătă la sephora
zeci de fete de doişpe scăpate de la şcoală îşi aruncă creioane îşi dau cu parfum probează ochelari
dacă nu eşti atent calci pe ele cu ce sînt ele mai bune
decît băieţii mei din autobuz. femeii de la casă îi tremură efectiv
capul e ruptă cu nervii şi pentru că mă interesează războiul sexelor
îi spun că ele nu sînt cu nimic mai bune decît băieţii mei
din autobuz dar femeia nu vorbeşte engleză.

cred lucruri despre sex, filme, politică. nu mai cred lucruri despre persoana mea.
la treizeci şi unu de ani mă uit în sfîrşit cu milă la lucruri
cum mi-ar fi milă de un copil supradotat care are toate problemele şi
toate i se pun împotrivă.

barul din clausen e foarte sus la ultimul etaj al unei case înalte.
ies pe terasă jos e agitaţia barurilor e vineri noapte
ce treabă am eu de fapt cu războiul sexelor?
de ce nu sînt lacrimi pe ringul de dans? zic şi servesc o alună.
îmi iau persoana şi o duc în lift cobor la etajul trei la toaletă

ca să mă piş urc înapoi la etajul cinci şi gust o gură de bere.

pe ringul de dans doar dansuri spune barmanul ca într-un film noir
şi eu mă duc pe terasă pe un pod înalt din dreapta trece dracului trenul
în faţă dealul jos rîul şi mii zeci de mii de aftershave

lucrurile pot deveni foarte negre foarte dezorientate şi negre
pot fi cînd o profă de liceu se întîlneşte la coadă la carne
cu elevul ei idiot cu ochi de cîine care e totuşi şi el
un copil care stă la coadă la carne pot fi şi aşa de poetice în regimuri totalitare
pot fi foarte negre foarte dezolante mai dezolante decît un tomberon în ploaie
foarte ruşinoase nedemne şi triste

ieri pe bulevardul kennedy trecea un tip pe trotuarul din dreapta
e acolo un platou ceva mai înalt cu gresie albă şi steaguri înalte de la toate ţările
bătea vîntul fluturau steagurile el părea îngrijorat cum trecea pe sub ele
în costum închis la culoare cu cămaşă albă şi cravată violet. avea cred treizeci de ani.

emergin’ youth

însprе sfîrşitul tinereţii noastre
(cînd alcoolismul şi episoadele de furie –
pentru că niciodată niciodată nu am avut
lucrurile pe care le-am vrut la momentul potrivit –
lucrau împotriva mea încercînd să mă şteargă de pe faţa pămîntului)
în ultima zi de toamnă din anul acela

stăteam la calc fata cu care stăteam era în baie să se facă sună interfon şi dau drumu că trebuia să vină o mare prietenă de-a ei şi colegă după care am lăsat uşa deschisă şi cînd a intrat eu eram ascuns după birou aveam o maşinuţă roşie luată din benzinărie şi făcută cadou mie am tras în spate să armez arcul şi i-am dat drumul să se ducă în piciorul femeii după care am ieşit şi am aplaudat tare făcînd dansul bucuriei.

era duminică la amiază
eu îmi luasem blugii bocancii şi o scurtă
de lînă înspicată sau sare şi piper cu femoar
şi două buzunare mari în faţă cu nasture.
fata asta avea o capă neagră de lînă şi
prietena un pardesiu cadrilat foarte friendly
era duminică soarele strălucea şi trimitea
suliţe din cer mormane de frunze
şi fuioare de fum completau

frumoasa duminică de la sfîrşitul tinereţii noastre
în care mergeam dezorientaţi la biserică şi ne întrebam
(eu încercînd să-mi aprind o ţigară şi ele oprite în loc

aurii tinere iluminate)
dacă să luăm maşina sau mai avem timp să ajungem pe jos.

see, mergeam la un botez la o colegă de-a femeilor de la muncă care aştepta unii oameni la biserică şi alţii la restaurantul alţii la biserică şi restaurantul noi am ales biserica dar nu ştiam dacă mai ajungem cu toate preparările şi pînă la urmă am luat maşina am frînat în faţa bisericii şi am intrat toţi trei glorios pe final de botez.

dar ele erau tinere aranjate aurii.

aşa am ajuns să stau pe o bordură în pfaffenthal
neras ciufulit nemaipomenit de protejat în soarele ultimei zile de toamnă
rîzînd cu fata cu care stăteam şi mă gîndeam
la emergin’ youth „young romanians” îmi ziceam
„emergin middle to upper-class youth”.

ca-n salinger sau filme americane din anii ’80 cu college
primitoare haine de lînă frumoasă ultimă zi de toamnă
post college youth fumînd în picioare pe trepte
youth îmbrăcat frumos şi confortabil
colorată biserică sub nucii de lîngă biserică nici o nucă.

cu soarele-n faţă strîngînd din ochi ca un pui de căţel
frumoasă biserică în faţa căreia fumează şi glumeşte
emergin’ youth tipi compasivi reprezîntînd Dreptul

ca-n 12 angry men atenţi la detalii youth educat

ateism programe imigraţie drame sociale integrare problematică oboseală chinese orders la birou noaptea 2 pintes after compasiune dragoste studenţească succes. căldură sufletească 2wards fellow man. lucruri spre care încet încet se îndreaptă lumea.

(după ce am plecat mîncînd prăjituri dintr-un şerveţel

rîzînd trişti dezorientaţi foarte trişti)

înspre sfîrşitul tinereţii noastre

duminică în ultima zi de toamnă în care mai puteam

purta primitoare friendly salinger college movies

haine de lînă am zis să lăsăm maşina şi să mergem să ne plimbăm şi să mîncăm undeva. duminică, cînd nu e deschis nicăieri – ţigări, ne-am uitat în grădini am discutat

arhitectură fast food for us de la gară un film la care am adormit pe canapea şi cînd ne-am trezit era seară

cine cînd sperînd ce ne-a tot futut cu iluzia singularităţii

pentru care se sinucid atîţia adolescenţi lăsîndu-şi creierii

să se scurgă pe scurte de lînă ca-n cronenberg

mi-aş dori foarte tare

să ştie versuri de w. h. auden pe dinafară – să ştii pe dinafară versuri din poeţi e o artă pe care am neglijat-o întruna şi acum îmi dau seama că dacă aş avea un copil care merge la şcoală mi-ar plăcea foarte mult să ştie pe dinafară versuri din poeţii englezi:

t was the blossom uv the lilacs an rivers were in full of growth/when e and duke uv erlington dismounted that black horse

şi tot aşa m-ar distra mult şi mi-ar plăcea de el să le zică urcat pe masă şi iluminat cînd e mic, blond, cu trăsături frumoase.

şi apoi să devină un tip foarte cult şi reacţionar, crud cu people pentru că are pretenţii, foarte rece, să aibă o viaţă ca un bildungsroman, cu sens, cu momente de cumpănă şi suferinţă peste care să treacă cu greu fumînd pe malul lacului de pe proprietatea lui şi recitînd versuri de whitman pentru că le ştie pe dinafară. după care să se întoarcă la poeţii englezi.

şi să nu fie un produs al contrakulturii un sfertodoct demn de milă dezorganizat care consumă bataille şi sade şi în loc de versuri din poeţii englezi e plin de citate din foucault şi moare ca o maimuţă care s-a bîlbîit toată viaţa că vrea să zică şi i s-a părut că şi zice şi s-a mutilat dă doamne să nu fie un produs al contrakulturii.

să nu-şi fută neapărat viaţa pentru că n-a ştiut niciodată ce-i aia disciplină organizare şi control să şi-o fută altfel dacă vrea. dacă vrea să şi-o fută pentru oameni despre care consideră că merită mai mult decît el sau „într-un război tîmpit dintr-un loc al lumii care nu interesează pe nimeni”, dar nu pentru că a avut el aşa o dorinţă să se exprime. să nu fie bolnăvicios să nu-i pară rău foarte tare.

şi pentru că nu-i un produs al contrakulturii să aibă control generozitate şi viziune să poată face lucruri împotriva lui pentru că e civilizat şi nu se lasă condus de instinctul de autoconservare pentru că ştie că lumea nu a început ieri şi că oamenii sînt asemănători şi pasiunile lor ridicole. să fie sobru cînd face lucruri împotriva lui şi să-i ajute cît poate pe alţii să nu se simtă foarte specific.

să moară în patul lui, de boală, să-i fi plăcut animalele, cîinii.

mozela în iarnă

plouă plouă cum
îmi sprijin capul de portiera deschisă
stau pe podeaua maşinii fumez
cînd o să ningă aici
o să ningă vreodată şi Mozela
o să se oprească
vreodată din curs oprindu-şi vapoarele albe
şi odată cu ele inima tristă cu opţiuni ciudate
care fac ca lucrurile să meargă împotriva ei?

în ţara mea ninge

Mozela tot cu vapoarele
încreţită în ploaie nici nu ştiu
cum e sistemul politic aici
şi nimeni nu ştie
atîta timp cît ies duminică cu decapotabile
retro roşii cu adevărat frumoase pe lîngă Mozela –
Ţară de ciocolată cu lapte, ţară ca o halbă
răsuflată în care pluteşte un chiştoc
la care mă gîndesc

într-un bar atunci cînd simt
o mînă pe spate şi tresar aproape
să cad de pe scaun pentru că nimeni nu mă
cunoaşte aici cine îmi pune o mînă pe spate?
(la mine în ţară înfloresc ca o floare în dragostea prietenilor dragi)

şi, ca în viaţă, e marele danny care a venit să-şi
ia barul în primire şi să facă grimase cînd i se cer coktailuri
ca sîmbăta seara, sîmbăta asta de dinainte de alegeri
„elections”, îi strig, cînd îmi strigă
„what’s up” din partea cealaltă a barului
„yr country? ” întreabă şi strig „ye – elections – t morrow”.
„geoană”, zic cînd vine să vorbim
„what’s that”, „sad sad country”, îi zic.
„hard to explain, uh? ”
„ye”

şi revenim la discuţia noastră obişnuită despre ce dracu
e cu poezia americană şi preşedinţii.
(are whitman o poezie despre abraham lincoln
„when lilacs last in the dooryard bloom d”)

şi mă întorc acasă, în clausen, în staţia cu britannia
într-o casă roz de trei etaje, cu o cîrciumioară la parter
la care nu prea e distracţie în sîmbăta asta
îmi reproşez că am pierdut campania asta n-am văzut nimic
„cînd o să mă întorc, mă întorc în ţara lui geoană”, zice.
ştiu, din cauza lor, a prietenilor, florilor

mîine o să ne ţinem în braţe şi o să plîngem pe podea
ce să fac, să-i ţin minte pe toţi prietenii florile? da. şi apoi să fac ceva cu asta?
da. să le fac rău? da. fizic? da.

munca

ploaie deasă oraş negru
ora patru vine seara
birou negru lampă-aprinsă
avion peste pădure
becuri roşii la aripi
linişte ca-n altă lume
putre negre frig în oase
să aprind lumini în casă
să n-aprind lumini în casă?
cîine negru covor mov
mîna de fier din stomac –
crampe care te îndoaie
vine-un negru
sparge uşa?

disciplină şi control
spre binele tuturor cînd
ţiuie liniştea-n camera asta şi în inima mea jignită
altădată gata să bată cuba acum plină de nervi
pentru că la urma urmelor nu s-au purtat deloc frumos
cu mine mi-au dat şi apoi mi-au
luat. munca asta, zi de zi, 16 din 24,
muncă care merge mai departe cînd dorm
muncă de convingere cu capul
că trebuie să mai fie ok
muncă grea ca o macara ruginită
cînd liniştea e spartă de ţipete din pădurea de pe dealul de lîngă şi totul are un aer grozav, de poveste de groază,
în singurătatea asta ineptă deplină liminară.

inima mea inteligentă ca vulpea care mai scapă o dată la limită o vulpe mică roşcată aurie sub un bolovan acoperit de boscheţi vulpe mică plouată a dezolării care vorbeşte şi spune chaos reigns.

muncă în fabrică
cu lucruri de fier
muncă cu fontă
unghii rupte şi vaselină.

m-au tratat prost au
făcut din mine jumătate de om. am
muncit şi degeaba. simt
aşa un plictis şi o scîrbă
pentru că n-am întîlnit încă pe
cineva care să nu vorbească despre
sine la modul romantic.
pentru că toţi sînt fake şi din
asta nu se poate ieşi. nimeni
nu ar spune despre sine
că e ca trei colege de muncă
venite de la ţară
care se duc în bar şi cînd cer de băut
îşi scot portofelele şi rîzînd întruna
încep o discuţie despre cine a plătit
la film şi cum ea are de dat acolo pentru ea
iar a treia are de luat jumătate din banii
de benzină după care rîzînd mereu
una spune deci trebuie să plătesc eu tot înţeleg

şi se lasă un pic linişte după care rîd şi
aia plăteşte tot şi a doua zi încinge mess. nimeni
nu ar spune despre sine că este aşa. pentru
că nimeni nu crede cu adevărat că este aşa.

ploaie deasă de mătase
peste fiare ruginite
filtru ud de la ţigară
dinţi stricaţi parizer pîine.

inima mea insultată
care aruncă mănuşa
şi apoi o ridică
şi apoi o aruncă
şi apoi o ridică.
în fine, viaţastainfectă –
muncă în subterane,
afecte din subterane.

îmi amintesc într-o iarnă
era rece bătea vînt burniţa cenuşiu în seara aia vînătă
care nu se mai termina odată ca un marfar pe care-l doare-n carici
mă căutam de brichetă eram obosit
vroiam să beau ceva nu ştiu cum ajunsesem
era un gard de beton din care ieşea sîrmă ruginită două şine
acoperite de mărăcini cîteva vagoane mîncate pe dinăuntru
ruginii cojite făcute praf ce să mai

mesaj: speranţă

Iarna
miroase a peşte chiuveta e plină
de vase murdare toate pozele s-au terminat: e porno.

discursurile sînt pline de idei fixe
dacă stai de trei ori de vorbă cu cineva se repetă
e porno.

în fine, e sumbru.

limbajul ne-a trădat dumnezeu nu există
am fost crescuţi cu teleologie şi
lucrurile nu au teleologie
dezesperarea (furia vagă, fără cauză)
e un sentiment interiorizat al justiţiei
care e mereu călcat în picioare.

yr so noise yr so sexi so sweet

şi totuşi toţi te descurajează

socialul e un abstract care se poartă urît,
home is where your heart is.

sînt lucruri pe care le ştii şi
nimeni nu le va şti

sînt lucruri care nu pentru că nimeni nu
şi în afară de asta nu există nimic.

nervi, darling, nimeni
nimeni vreodată cît de electrică
pentru că nimeni nu şi în afară de asta nu.

o, viaţă tristă
o, de ce oare se mai deschid ca scîntei
albastre posibilităţile. de ce
spectaculosul interior la care nimeni nu şi
nimeni vreodată pentru că limbajul
ne-a trădat şi dumnezeu nu există.

o, all work and no play makes jack a dull boy.

justiţie omenească care nu va fi corectată.
nedreptăţi, belele, vorbe grele.

unde e sursa (frămînţi cearceaful în somn)
înger îngeraşul meu ce mi te-a dat dumnezeu

eu sînt mic tu fă-mă mare eu sînt slaaa tu fă-mă
tare

yr so noise yr so sweet yet ppl reject
t could be so ok yet ppl r peasants
& yr so porn & homo homini lupus est & god.

yee yr an artist you prince
yet ppl r mostly farmers.

Primăvara
ra rara ra ra
toată lumea se simte
mai bine
mai cu chef
tot ce-ţi trebuie ca să faci descrieri de natură
e să ştii cum se numesc copacii şi florile
şi nu ştii. faci bosumflarea.
vine un cîine. ca să faci descriere de cîine
trebuie să ştii ce rasă e
şi ştii – e un weimar a puppy rahitic argintiu
nervos umblă cu gîtul întins miroase agitat întruna
vine la tine dar stăpînul îl trage
bagi zîmbet ca e ok yr dog lover
stapînul îl lasă
sare pe tine cu tot corpuşorul
îl apuci de cap îl tragi de urechi îl ciupeşti de nas
pufăie nervos face agresivitatea clămpăne în gol
îţi pune o lăbuţă pe umăr te linge pe nas

stăpînul spune „he don’t understand english but he understand you anyway”
îl apuci de ceafă îl pupi pe cap sare nervos
şi vine înapoi va face mereu asta îţi aprinzi
o ţigară îl ignori întrebi cîţi ani are şi cum îl
cheamă îţi sare în ceafă şi te zgîrie pe gît
îl apuci de piept şi ţi-l tragi peste umăr în braţe.
dă din picioare şi te linge sub bărbie ca să-l laşi
e cîinele tău, te-a rugat frumos.

Vara
big yaaawn
împietriţi copacii au frunzele albe
de trei zile faci baie în lacul
sari din pat chemi cîinele
alunecă pe gresie face feţe simpatice
în apă îl goneşti ca să nu te zgîrie
seara, în ultima oră de baie,
trec pe lîngă voi două canoe
vorbiţi franceză
din stufăriş ies lebedele agresive păsările
natura. cîinele trage tot mai spre tine
tu îi mai dai una după cap ca să nu te zgîrie.

Toamna
ai stat cu mine, dragostea mea. yr so sweet.
plouă. e o tristeţe aseptică în oraşul
ppl are farmers still
doggie is sad
he won’t eat it might die

he does strange things. barks when no need
bites ppl. makes noise the neighbours
makes funny noise morning makes like whhhiiiii
jumpes on all 4 an goes whiiiieeeee
i take 4 walk an he is like enemy all round
he goes bark bark arrrrgh arrgh bites ppl
payed lots uv dough
he killed chinese dog ye know with no hair
crested. he drew blood. this dog is bad news i tell ya.
hair of the dog that beat me.
river is a little over the bridge house a little bit afloatin
doggie s ok inside very tender. makes gestures ye know.
sweet chap.

drink till mornin’ sleep through noon

tu care nu eşti eu şi nu mă reprezinţi
te trezeşti confuz greu nu ştii unde eşti
te întinzi cu un geamăt după ţigări
te uiţi invidios pe fereastra înclinată de lîngă pat
ce soare ce zi frumoasă
ai pierdut
clătinîndu-te greu de cap
storci o portocală şi o lămîie îţi faci un ness
o doamne!

nu-ţi faci rutina faci alte lucruri pentru
că asemeni animalelor din zoo presimţi
şi totuşi cînd peste două ore
deşi vrei să progresezi deşi n-ai mai făcut nimic rău
îţi rupe nasul bocancul durerii
rămîi perplex. ca o vulpe care nu ştie
că trăieşte într-o zonă de război şi e mutilată
de un şrapnel la fel nu înţelegi ce ai făcut
să meriţi asta.
tu fumezi şi cauţi muzică cu ochii larg deschişi
în altă dimensiune iei lanţuri pe spate.
buimăcit ca elevul problemă care o dată-n viaţă
nu a făcut el îţi ştergi balele pui mîna pe telefon şi îl laşi îţi aprinzi o ţigară te freci la ochi scheauni terminat distrus de plain blunt pain
bambi says fear. vrei să mori vrei să mori.

vrei să mori cînd ţi se aplică durerea
mai bine mori decît asta mai bine preferi să mori decît

ce ţi se întîmplă mai bine ai muri decît să suporţi asta.

ce zi proastă.

s-a dus şi seara ies pe geam şi văd pe ceasul de la farmacie
că sînt 9 grade. scot hainele din maşină şi le atîrn
îmi iau bluza neagră bocancii de skin blugii bretelele tot
abia tîrîndu-mă afară fac un imn pentru mine şi atunci nu o să mor.

lipit de bar strivit de trei rînduri de oameni care vor să comande

ţip la jean-mathieu că am glumit cu freza e ok nu-i greşită. îmi face cu ochiul. din spate un băiat cere guiness. jean e agitat lasă berea

pe marginea interioară a barului dacă eşti mai în spate îţi rupi oasele pînă la ea. mă-ntind iau paharul şi i-l dau la băiat. zîmbeşte sportiv zice cheers man şi eu zîmbesc înapoi np.

încîntat fericit satisfăcut mă întorc cu faţa spre bar îmi iau ţigara din scrumieră zîmbesc sînt încă cool e ok no fear of doamne

o, coolness
o, sonic youth al scenei româneşti
dacă te ai îndrepta cît de cît
dacă ai fi şi tu puţin mai pozitiv.

good-bye good-luck good-bye

cocaina m-a învăţat poezia escapistă
banii s-au dus
(nu de aceea îţi scriu)
sînt mai mare cu trei ani decît colegii mei de facultate
nu pot să mă duc la şcoală aşa ca măgarul între oi
sînt bolnav îmi curge nasul întruna
uitat de toţi
(de aceea îţi scriu)
în cămăruţa asta care miroase mereu a urină
stau de trei zile sub plapumă
transpirat în izmene şi şosete de lînă.

ţie nu-ţi place cînd vorbesc aşa dar primăvara asta
ineptă ca visele mele în care
subalternii mă împung cu degetul între coaste
şi fac tot felul de feţe provocatoare
n-o să se termine niciodată. femeile sînt isterice
ziarele sînt isterice criza economică din america
se duce direct în pagina-ntîi seara bancherii
se aruncă pe geam
investitorii ca flori violete de noapte

se duc beţi pe malul rîului şi se aruncă
în el beţi bancherii se aruncă pe geam
investitorii în apă în mînă cu notele
unui cîntec mai nou pe care
tu sora mea nu îl ştii
(o să ţi-l cumpăr eu de aici

şi ţi-l aduc la vară dacă o să mai fie vreodată
vară)

bolnav răcit
chinuit
fără bani seara mă duc la biliard
rezemat de perete mai schimb o vorbă
pipăindu-mi cu vîrful limbii
dintele rupt
un ciot ascuţit care-mi zgîrie
buza undeva mai sus pe dinăuntru.

parcă am nisip în ochi. proprietăreasa
vrea să mi-o pună tu vroiai mereu să mi-o pui:
a quoi bon avoir quitte coasta boacii?

duminica
asta au fost nori şi turna. am stat la
masă în faţa ferestrei
şi mi-am făcut ţigări. poate atunci am
luat răceala asta teribilă. ploua
întruna fereastra deschisă
mirosea frumos din grădină. scîrboasă zi
am stat pînă noaptea tîrziu
şi n-a venit nimeni
nici cămătarii nici nimeni.

am aici un prieten

e un băiat slăbuţ blond plin de bani
sînt rupt după el mi-a devenit foarte drag –
în zori, cînd îl sprijin de uşă după
care bat şi o iau la picior
strigă după mine
aşa cum strigai tu impetuoasă ca sufletul meu
astă-toamnă cînd m-au urcat
în maşină şi am plecat good-bye good luck good-bye.

la cimitirul american

during the heavy fighting in the winter and spring of 1945 along the luxemburg-belgium and luxemburg-germany frontiers the american burial service recovered the bodies of their own as well as german victims of war from the fighting zone and buried these in two provisional cemeteries in their own military zone. the germans in sandweiler, the americans in hamm.

la cimitirul american alb ca spuma mărilor
era închis după cinci.

înfundat în pădure
şarpe ghemuit care ţine minte tot în pielea lui moale
bătută de soare înconjurat de un şanţ plin de frunze
ruginii înconjurat
de castani mic negru ca moartea cimitirul german.

ein deutscher soldat
robert jolivalt
waldemar gottlob
martin stegmair
ein deutscher soldat
hubert nowak

ce duminică proastă
fox s-a dus să tragă de coroana
de pe robert jolivalt, grenadier, 25, bietul
rx nu şi-a stins ţigara ca lumea

în fine a ieşit circ.

noaptea prin sîrma ghimpată pusă
lejer la trei rînduri
vulpea iscusită îşi face loc
şi se culcă pe hubert nowak
cerbul intră fremătînd în graţie
şi se lasă pe genunchi ca un bibelou
mistreţul scurmă ca prostul
îşi fac toţi mendrele.
lună palidă de argint:
„moarte subită”, ce termen sportiv!

şi o maşină neagră în ploaie
derapînd ca nebuna

portughezii

eram îmbrăcat cu hanoracul alb şi tricoul cu dungi
în cameră era aprinsă doar lampa
cu trei becuri jos verde electric
la mijloc albastru electric
sus verde electric

(was I raised to be tolerant?)

stăteam la fereastră
beam o bere
se făcuse întuneric
făcusem gluma cu „mă trag de mîneci ca liviu diamandi” numai că acum eram singur
cu cine să mai faci gluma cu nimeni normal.

mă uitam pe fereastră
beam o bere fumam

veneau din dreapta din baruri
am crezut că-s portughezi dar nu erau cred că
erau vreo zece like se ţineau de gît
raşi pe cap haine de piele ştiţi schema
vorbeau tare îşi făceau glume cred treaba lor

o femeie l-a scos din grup pe unul (poate că

era nevasta lui ce ştiu eu was I raised to be tolerant?) el le-a zis excuse moi j'habite par ici

sau aşa ceva

şi a intrat în casă

(eu mi-am zis we must burn them burn them good)

ceilalţi s-au urcat în trei maşini

şi eu mi-am zis (who the fuck is the designated driver) pentru că erau, nu?, muci toţi zece sau cîţi erau

(asta-i mai puţin important poezia începe cînd pleacă maşinile)

şi-au aprins luminile roşii din spate şi au stat

pe lîngă ei treceau maşini negre şi argintii sau gri s-au nimerit multe atunci plumb fluid like era o linişte ceva de speriat, cînd mi-am dat seama că poate o să încep să plîng, nemulţumit că şoferul din prima maşină pierduse o ocazie, cel din ultima maşină s-a înscris cu tupeu la următoarea ocazie şi încet a mers drept cel din prima maşină aproape că s-a lipit de el cînd l-a urmat şi cel de la mijloc a plecat de pe poziţia 3 fără nici cel mai mic zgomot.

(eu îmi stinsesem ţigara şi mi-am aprins alta după care m-am întors buimăcit cu ochii în lacrimi spre cameră şi m-am împiedicat de măsuţa aia care-i prea mică şi stă mereu în drum

e doar şmecheria cu cum au stat maşinile şi apoi au plecat ştii?)

politics, vision, future

ei zic
că de la un punct încolo începi
să semeni cu oraşul în care stai.
ei zic că nenumărate şmecherii
(o vitrină din centru
ciorile mari încet noaptea printre case
mucegăite dealuri negre umede
spitalul de nebuni o clădire albă
lîngă cotul rîului cu un pod pe care noaptea
se aprind felinare albastre în parcul
care duce spre cartierul vechi
îngrămădit cu străzi pe care nu poţi
intra cu maşina)
te fac ca în 2 ani să nu mai ştii altceva.

eu cred
şi ei nu zic
că funcţionarii din oraşul acesta
sînt plătiţi foarte bine şi au facilităţi ridicole
pentru că îşi pierd minţile fără excepţie

ei zic
europa şi toate lucrurile bune. ei fac
europa şi toate lucrurile bune.

sufletul meu spune odată cu ei
europa călătorii libere şi toate lucrurile bune

ei se bucură sufletul meu nu se bucură.

dacă mergi din clausen pe rîu înspre abaţie
lîngă turn unde e pragul de apă
stă mereu o pasăre cu picioare lungi
am mers de atîtea ori în barul şi de fiecare dată
seara stă acolo şi nu-mi pot da seama
că e animal şi pentru ea nu contează mor
de milă cînd o văd aşa cum stă
cenuşie cu gîtul lung înălţat
şi seara e vînătă ca în bacovia ce-o fi
în sufletul ei stă mereu acolo şi se uită în aceeaşi direcţie
şi nu-mi pot da niciodată seama că e animal şi pentru ea nu contează.

eu cred
şi ei nu zic că e vorba de un ultim
efort. că politeţea fragilitatea delicateţea
j'ai perdu ma vie. că
asemeni egretelor ei fac fără să zică
şi să ştie extincţia.

ei zic şi fac cea mai bună dintre lumi.
noaptea cînd vin din grund şi trec prin
piaţa de la abaţie apoi pe malul stîng al rîului
mărginit de pădure
sufletul meu spune odată cu ei.

(doar uneori noaptea vino-n balcon

şi spune-mi ceva foarte sofisticat în română
fă-mi o discuţie mai nuanţată ceva.)

kim anarchist non

kim vine from a pour background. it liked bein adored and peted. all its life it was peted. kim loved bein roun people that went goo goo goo. so he went on to become. kim remembers. he has the memry like uv an elephant. and what he and also it remembers goes like

college uh the best uv times
home arrrrgh hate it
books ok boooks ok books ok books ok
movies so so movies and music so so

it remembers bein cuddled durin college years ooo t was warm
it remembers cold coz she were thin cloth drin winter coz theyre beta lokin
it remember he w e r n t such a bitch back en
ratha gd chap plain drum drum dreamin drum drum
it remembers sun poetry and girls not nasty but pretty not nasty but pretty.

kim remembers goood stuff.
kim plays alon well.
kim iz in tune wit bitterns agin an all.
kim anarchist non.

just sad coz y see remembers
good better than ivil and on
a movie betta than anotha movie

somthin betta than somthin

poezie trening

plouă de şapte zile
pisici grase ca altceva trec
noaptea tîrziu
ca tigrii pe un drum de ţară şi se sperie
cînd fac foarte tare pîs-pîs
fug unde apucă şi eu tot pîs-pîs

poate că şi vecinii din bloc se sperie
şi fug unde pot.

după anumite lecturi la timpul potrivit
dogma spune că totul ţi se pare o elegie
proastă care creşte şi se umflă
din conversaţie din muzică
ce fac oamenii seara

dogma spune că în mintea romantică, proiectantă,
impostura e la ea acasă.

asupra unui creier muzical
ale cărui gînduri sună mai degrabă decît se văd
asupra unui creier ca un ţambal dărîmat
vremea are efecte fatale. dogma
spune „go south”.

şi-n dimineaţa vineţie ies
pe balcon
pîş-pîş
ca un prinţ în treningul
meu alb
de fîş.

bar de zi, bar de noapte…

întors de la mare alături de bunii şi vechii mei prieteni cipi şiulea şi adrian schiop am observat din maşină un bar care se numea simplu, eficient – bar de zi. ca în orice acţiune poetică, fragil cum eram după o sesiune mai lungă de băut noaptea pe balcon şi cîntat (cum beat a ales să facă blîndul meu prieten ciprian şiulea), m-am trezit apăsat de o nostalgie, o melancolie sudică şi o mare stare de nervi. îmi aminteam de toate hotelurile prin care am fost cărat în copilărie şi de omniprezenţa unei încăperi pe uşa căreia scria simplu, eficient: bar de zi, loc în care se întîmpla să fiu dus să beau un juice cu cîteva cuburi de gheaţă care se loveau de pereţii de sticlă ai paharului. în această stare de surescitare şi uşoară tristeţe nu mi-a fost greu să compun o scurtă poezie pe care, profitînd de faptul că ne aflam în maşina prietenei mele şi deci nu aveau unde să plece, m-am decis să le-o prezint şi vechilor şi bunilor mei prieteni. unul din ei mi-a zis că sînt „imbecil" şi celălalt s-a prefăcut inabil că doarme ca să nu fie nevoit să-mi zică ceva. evident că lucrurile nu au stat aşa, ci dimpotrivă – terorizaţi de varianta că ar putea fi daţi jos din maşină şi să se descurce dă-i în pula mea, unul dintre ei a zis că e o poezie superbă şi celălalt a zis că l-am atins în mijlocul sufletului profund şi îi vine să plîngă.

îndoctrinat, futut, mişculînd combinaţii
în ce parte
s-o iau acum
bar de zi, bar de noapte?

ce n-am băut încă
şi ce-aş putea să comand?

peste bucureşti se lasă seara
cineva să pună mîna pe telefon

şi să cheme salvarea –
barman, dă-mi nişte mărunt
să chem salvarea!

ce n-am băut încă
şi ce să comand? (visînd viitorul
meu ca o păpuşă cu malformaţii faciale)

bar în care am aţipit puţin
nici nu mai ştiu: eşti de zi sau de noapte?

zîmbet american

murise sticletele.

pentru că aduceam prieteni în casă
vine maică-mea acasă cînd
aveam nouă ani şi fără să ştie că
a murit sticletele
se duce mai întîi
la domnul pîrcălabu la uşă:
„doamna chiva, îi zice, azi
n-a făcut nimic, a fost cuminte,
a venit de la şcoală s-a dus
direct în casă
singur
doar ca odată-l văd
că iese pe la patru aşa
cu un ghemotoc de hîrtie igienică în mînă.
s-a dus în grădină şi a săpat
cu un băţ o groapă de a stricat pe-acolo
şi apoi, doamna chiva, s-a îndreptat de spate şi cuprins parcă de graţie
cu privirea spre cer
s-a apucat să cînte de am sărit din pat că
mă odihneam şi eu zbiera pe-acolo că
nu ştiu ce că cică „slavă eternă”.
vă zic, doamnă,
trebuie să
faceţi ceva
cu ionuţ chiva. ”

mate fizică şi materiile de specialitate vroiau să mă lase repetent. se opuneau română engleză şi istorie.

vine taică-miu la şcoală
şi îi zice diriga
„domnu chiva
să ştiţi că noi ne-am opus că vroiau
să-l lase dar e păcat că eu, de exemplu,
n-aş vrea să-l pierd ca elev
(îmi face şi mie probleme s-a înhăitat
dar cînd îl scot la tablă vorbeşte ca un înger)
dar are nişte absenţe de nu-ţi vine să crezi
bea, domnu chiva, chiar aici lîngă
domnule
puneţi şi
dumneavoastră
mîna pe curea faceţi
ceva
cu ionuţ chiva”.

mai demult mă întorceam acasă pe lîngă rîu
în nopţi de vară delicate ca dracu
umede grele
şi tot o graţie tot un zîmbet american
cînd lumea începea să urască america
eu începeam să-i citesc literatura nevrotică
şi să absorb în natura mea
zîmbetul american candoarea nervii rupţi
şi băutura de după-amiază, paharul de seară.

stau în picioare şi durerea
din şira spinării
înfloreşte în culori electrice
în coapse în coaste în şolduri
culori tari electrice ca durerea asta
imposibilă foarte greu de suportat
ah, rictus american

aşa de mulţi suicizii americani
aşa de identice problemele lor
aşa de recognoscibil zîmbetul american

(„slavă ţie, sticlete,
slavă şi strălucire eternă
în mîîînaaaa luuuiiii dumneeeeeezeeeuuu
veşnicăăăă pomeeeniiiree
jim stiiicleeeeteeeee
slaaavăăăăă eteeeeeernăăăăăăăăă")

the family of men

my father drank from beer bottles
and said walk on
walk on my son

tata bea din greutăţi oboseală
mama bea din
pahare cu vin şi spunea ca la
noi la nimenea. la 20 prietenii mei, berbecii,

beau din sticle de bere şi
ninşi de o pulbere fină de aur spuneau
we are young
love is a battlefield

mama bea din sticle de bere
cu tata şi fraţii lui în sufragerie
şi arătîndu-mă cu degetul spunea el
este răzbunarea mea.

(eu citeam coloram desene citeam semne pe pereţi şi-n covor)

în liceu prietena mea bea din sticle de votcă
şi fuma. prietenii mei, malformaţii, spuneau
de pe centrală
we are strong

no one can tell us we re wrong

tata asculta etapa în fotoliul din sufragerie
şi bea din sticle de bere
nins de o pulbere fină de praf.
razele soarelui palid de toamnă pătau

zugrăveala plină de semne
futută făcută praf. prietenii mei, tăuraşii,
arătau aşa de bolnavi cînd văzuţi de pe geam
jucau fotbal fără mine. în curtea interioară

canalele erau ninse de o pulbere fină
de rugină. prietenii mei, schilozii, băteau mingea
apoi începeau să se bată apoi stăteau de vorbă pe trepte
ninşi de o pulbere fină de zgură.

my mother drank from beer bottles
and said walk on
walk on my son.